

שב"ץ

לשמור ולעשות

תארו לעצמכם שעוד שבוע אתם באמצע תפילת 18, ושכחתם שעשו שינויים בתפילה נכלומר- התחילו לומר "מוריד הטל" והפסוקים לבקש גשם... ואז זה מתחיל: "צריך לחזור, נכון כן, נראה לי אבל לא בדיוק? נו... למדתי את זה פעם... אך זה הלך?"

אז מה עושים אם בקיץ התפלל בטעות כמו בחורף צריך לחזור ולתקן, כי גשם בקיץ זה סימן קדלה.

אם הזכיר "משיב הרוח ומוריד הגשם" אם לא סיים את הברכה- חוזר ל"אתה גבור" סיים- חוזר לתחילת התפילה, כי שלוש הברכות הראשונות נחשבות כמו ברכה אחת, וצריך לחזור להתחלה שלה, שזה תחילת התפילה.

אם ביקש גשם בברכת השנים: אם עוד לא אמר את הפסוק "יהו לרצון" השני- יחזור לתחילת ברכת השנים. אם אמר- חוזר לראש התפילה.

משהו מהזוהר

זכות אכילת המצה אנתנו זוכים בדין בראש השנה, כי החמץ עולה ומקטרג בראש השנה, ובפסח נשמרו ממנו.

היצר הרע הוא כמו שאור שבעיסה. הוא נכנס לתוך הבן אדם מעט מעט, ואז הוא גדל בתוכו, עד שכל הגוף מעורב בו [וזה כמו השאור, ששמים קצת ממנו בעיסה, והוא משפיע על העיסה יותר ויותר וגורם לה לתפוח עוד ועוד].

כשיצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים את סוד האמונה. לכן אמר הקב"ה שיאכלו מצה, שהיא רפואה לזה, לדעת בסוד האמונה.

איי"ה, בקרוב - בעיצוב חדש, עם פינה חדשה... בינתונים, בין הזנבים, אין פונטיים... שתפו ותעשנו ליטק, ונביאד נפיץ תיזנו, טונד

סיפור

יהודי אחד נכנס לגאון ר' יוסף בר מברסק צ"ל, ושאל: "אפשר לצאת ידי חובת ארבע כוסות בחלב?". "האם אתה חולה?" שאל הרב. "חס ושלום", ענה היהודי, "היין פשוט יותר מיד יקר בשבילי"... הוציא ר' יוסף בר עשרה רובלים, ונתן ליהודי. אותו אדם סרב לקבל את הכסף: "באתי רק לשאול", הוא התנצל. אבל הרב של בריסק לא ויתר לו: "כמו שאסור לצאת ידי חובת ארבע כוסות בחלב, כך אסור לסרב לרב העיר". כשיצא היהודי, שאלה הרבנית את הרב: "למה נתת לו עשרה רובלים לארבע כוסות, אם אפשר להשיג כמות זאת של יין בחצי רובל בלבד?". השיב לה הרב: "אם השואל רצה להשתמש בחלב לארבע כוסות, אפשר להבין שגם שאר מוצרי החג חסרים לו".

ותחיל מנשהו קטן. ומהמשהו הזה צריך להיזהר.

השב"ץ ברשת: אתר ישיבת קרית משה | אתר ביי ברשת | falmaroo@gmail.com | גם השב"ץ בפייסבוק ישמח לקבל לייק...

מיומנו של עב"ד למה להחמיר?

נה עבירה צנינו סדר עט דודים עלי מצד אנה. אבא עלי צודד אותנו לאולי. הא אנה ל: "נו, תאכל עאלה". לא היה לי הפלופ, אז אמרתי: "לוי'דצ... איך אומרים קניידלעך במרוקאית?". אבא בולחן צורק, היתה לי עאלה מצ'צ. לפני השאלה- טיפה מספחול'סיה, בסדר? אז ככה: אנתנו עג'נטיס, ודודים עלי ספרדיס. ובאן באה השאלה.

אתם יכולים להבין למה אנתנו נוהגים על לאכול את הטרטרס הפניס האלה שדודים עלי כן אוכלים בפסח. ודודה שלי הכינה אותם, "למי שרובה". לא כל מי שרבה- יכל, אבא לא מנה... פתאום קפצתי: "אבא- עאלה: אם ארז זה לא חמץ, אז למה אנתנו לא אוכלים? ואם זה כן חמץ, אז למה רק אנתנו לא אוכלים?".

אבא שלי ענה: "אנתנו מחמירים בנה, והם- לא". "אבא למה להחמיר אם זה מותר?", עאלתי. "אתה זוכר מה היה אתמול בערב?", הוא ענה. וצוד איך זכרתי. צנינו לאבא שלי חפס ת'מטון. רק כתב חידה היה חסר. החבאנו ת'פית'ים איפה עלא תרבו. מנה שפנתנו איפה החבאנו, כי ת'פית'ים שבאג'וז על הרבה, כמעט שכתנו.

אבא שלי חיפש הרבה זמן. מנה שהוא זרם איתנו ולא כעס על החבואים מצ'צ'אנו לו (מהמדי' על האלמו'ים על אנה וצד הכובע על המצי' השחור על צורה). מה שכן, אחרי שהוא מצא ת'פית'ים שהיה במט'יה על ההפתצות המתוקות, הוא אמר: "ברוק ה'! סופסוף פתית מונח איפה שצריך - במקום שמכניסים אליו חמץ!".

נחזור לסדר. אמרתי לאבא: "בטח- בדיקת חמץ". "ולמה היה לי טיול נתי' בפי'?" עאל אבא בחי'ק. "כי היה כו'ץ לחחק איתך 'חם קר'", ענתה תאיר. "כן", הוספתי, "ישבנו על זה סוף זמן, לחפש ת'מקומות הכי נידחים בפי'". "ולמה השקצתם בנה כל כך הרבה?", עאל אבא. "כי זה צנינו אותנו וזה היה כו'ץ, צניתי.

"דברים שמצנינים אותנו וחשובים לנו, אנתנו מקיצים בהם, אבא עאל אבא. "נכון", אמרה אלישבע, "כמו שאני אהבתי קיפולי ניי, ואני מקיצה בנה הרבה, ומנסה לעשות את זה הכי מדויק שיש, וזה לוקח זמן". "וזה לוקח צוד דברים?" עאל אבא. "אן'לוי'כול'ה לעשות דברים אחרים כשאני מקיצה בנה, אבא זה שולח את זה".

"בסדר, ומה היה אחרי שנמחר החיפוש?", עאל אבא. "הבאתי כרס למצ'צ", צניתי, "וואחד כרס, נכון אבא?". אחרי המרוץ בעקבות החמץ, אבא שלי ביקש ממני להביא לו משהו לעשות. עשיתי כיבוד הורים דה-לוקס. הבאתי לו כוס תה דוקדקניס שהוא אוהב, בתוך צלחת קטנה כזאת, וצד - פרוסת עוגה עם הרבה קרם. פינוק אמיתי.

"אם אתה זוכר, אני ביקשתי רק משהו לעשות, אז למה קיבלתי מנה אחרונה על מסעדה?". "כי היה בא לי להשקיע, להגיש לך משהו טוב, לעשות לך הרגשה טובה", אמרתי. "ואן, אינה מחמירים הי'דדים שלי", אמר אבא. "במה החמיר?", עאלתי.

אבא ענה: "החמרתם בחיפוש מקומות, קיפולי ניי, ב'משהו לעשות... להחמיר בדבר זה למה לא חשבתם. דבר חשוב לי, אני רוצה לעשות אותו הכי טוב. חשוב לנו צודות ה', קרבת ה', אז אנתנו צושים עם מה עלא חייבים. מה שמקרה לה'. אנתנו מבינים עבירות זה נוראי, ואנתנו רוצים להתרחק מהן הפלמות. להחמיר. יש דברים שבהלכה צ'צ'מה כתוב להחמיר (למשל בארז)- בעל'ל חומרת הצנינו, אבא לא רק. ואבא, עם לי יש עאלה: מנתי אתה בכל'ל אוהב ארז?". חייכתי: "מאז אסור לוי'".

ע"פ 3' ע"פ, מריהו.

קורא קבועה לפני הסוף

"למה המצות שלכם כל כך יקרות?", שאל אבא. "תקשיב אדוני", ענה לו העובד, "מצילנו אחרי כל נגלה; אנתנו עוצרים תימכנות, מקדים תכל' מהשמירות שנשארו, ואז מפעילים תימכשירים מהתחלה. זה סיפור לא פשוט, והמחיר מקפץ בהתאם". "מהה", חושב אבא, "אז תעשה לי טובה, בסדר? תביא לי בבקשה מצות מהנגלה הראשונה הראשונה- זאת שלא עצרו תימכנות לפניה. ואל תשכח להוריד לי תימחור בהתאם, כן?". בפרשה כתוב אך מתחילים תיבוקר במשכן אחרי נטילת הידיים והרגליים מהכיור, הכהן היה לוקח מהאפר ששאר על המזבח, ומוריד למטה. אחרי שנתן את המזבח מהאפר של אתמול, התחילו לעבוד את העבודה של היום- להכין את מדורת האש. אפשר ללמוד מפה דבר מאוד חשוב לחיים שלנו. אומרים שמאוד מאוד טוב לעשות חשבון נפש לפני השנה. למה כי אם לא עושים רגע פוס באמצע החיים, החיים ממשכים בזרימה 1 ארוכה, והאדם לא שם לב למעשים והרגלים שצריך להפסיק אותם, וככה הם הולכים ומצטברים, ומתחברים אליו, עד שנורא קשה לעזוב אותם אחר כך. כל יום, לפני השנה, האדם עוצר שניה, מעביר בראש מה שהיה איתו באותו יום, מה עבר עליו, מה הוא עשה, מה טוב, מה פחות טוב, הוא שולט במצב, הוא מודע למה שעובר עליו. הוא מחזק את הטוב ומשתחרר מהרע. מהפרשה אפשר ללמוד עוד משהו חשוב. לא רק לעשות חשבון נפש בלילה, אלא לעשות גם תיאום כוונות בבוקר. אחרי הניטלה, להתכוון ליום החדש לזכור מה החלטנו אתמול שצריך לנקות מהשטח. היום שמם לב לנקודות האלה, למחוק אותן. ואחרי נקווי האפר של אתמול, מתחילה העבודה של היום- שמם אש. האש הזאת הולכת לבעור פה כל היום, ולעכל את כל מה שיביאו לה. לחשוב, לשנה- מה טוב ומה רע. מה אמיתי ומה סתם צוף. קצת מחשבה על הדברים החשובים בחיים, והאש שלנו ליום כבר הוצתה. והיא תספיל בכל מקרה שיוגע אליה, להתנהג בו כמו שצריך, בעזרת ה'.

כי שזחר נחמץ כלשהו בפסח, ייבצל כחטא כל השנה (משם האר"י ז"ל). כי היצר הרע תמיד